Kamerun arasında önemli bir ulaşım yolu teşkil eder. Bölgenin batı bölümünde düz bir vadi yer aldığı halde doğuya gidildikçe dağlık arazi hâkim olur.

Adamava ismi, XIX. yüzyılın ilk yarısında burada kurulan müslüman Fülânî Emirliği'nin başında bulunan Modibbo Adama'dan gelmektedir. Batı Sudan'da müslüman olmayan zencilere karşı 1809'da açılan cihad sonunda Adama, bu bölgeyi ele geçirerek yerli kabileleri egemenliği altına almış ve 1841'de Yola şehrini merkez yaparak Garoua ve Ngaoundere gibi yeni şehirler kurmuştur. Fumbina diye anılan krallığın alanı, Adama'nın 1848'de ölümünden sonra, bugünkü Nijerya'nın doğu ve Kamerun'un kuzey kısımlarına kadar genişletilmiş ve bölge Adamava ismini almıştır.

Adama'dan sonra ülkenin idaresi onun dört oğlunun eline geçmiştir. 1901'de Adamava, İngiltere'ye bağlı Kuzey Nijerya ile Almanya'ya bağlı Kamerun arasında paylaşılmış ve Adama'nın dördüncü oğlu Bobbo Ahmedü (Bobo Amadu), İngiliz bölgesinde Yola emîri olmuştur. Yola eyaleti 1914-1916 yıllarında İngiliz ve Alman kuvvetleri arasında savaş alanı olmuş, 1922'de Adamava toprakları Milletler Cemiyeti tarafından İngiliz ve Fransız mandasına verilmiştir. 1926'da kuzey eyaletleri yeniden teşkilâtlanırken Yola ve Muri birleştirilerek Nijerya'nın üçüncü büyük eyaleti olan Adamava meydana getirilmiştir.

Adamava bölgesinde bugün en yaygın din İslâmiyet'tir. Bölgede ilk olarak gerçek mânada İslâmî cihad hareketi, Osman b. Fûdî'nin (Osman Dan Fodyo) 1786 yıllarında başlattığı harekettir. Adamava'da oldukça etkili tarzda İslâmî çalışmalarda bulunan Adama ise dinî tahsilini Bornu'da yaptıktan sonra hacca gitti ve Osman b. Fûdî'nin cihad hareketine katıldı (1806). Kendisine bir bayrak verilerek bölgesinde İslâmiyet'i yayması istendi. Önceleri Fülânîler arasında zorluklarla karşılaşan Adama, sonraları onların hem dinî hem de ırkî birliğini sağladı. Başlattığı hareket sonucunda Adamava'nın kuzey bölgelerindeki putperest kabileler müslüman oldular. Fülânîler dışındaki bazı kabileler eski inançlarına bağlı kalırken bazıları da Hıristiyanlığı kabul ettiler. 1851'de Yola'yı ziyaret eden ve Adamava'nın bölgedeki öneminden bahseden H. Barth, kabile temsilcilerinden oluşan yönetimin başında bir **emîr** bulunduğunu ve emîrin başyardımcısı olarak **kadı**nın önemli bir mevkie sahip olduğunu anlatmaktadır.

Adamava bölgesi 1861'de İngilizler, 1894'te Almanlar tarafından işgal edilince, bölgede Hıristiyanlık Avrupalı misyonerler tarafından zorla yaygınlaştırılmaya çalışıldı. Bu arada müslümanlar arasında bölücü bir faaliyet olarak bilinen Mirza Gulâm Ahmed'in Kādiyânîlik hareketi de taraftar bulmaya başladı. Yakın zamanlara kadar Almanya, İngiltere ve Fransa'nın sömürge idaresi altında kalan Adamava bölgesinde İslâmî faaliyetlerde gerileme görülmesine ve bölgede hıristiyan misyonerlerin hâlâ faaliyette bulunmalarına rağmen İslâmiyet Hıristiyanlık'tan daha güçlü ve yaygın durumdadır.

Benoue nehrinin kuzeyinde yetiştirilen başlıca ürünler arasında Gine mısırı, darı, pirinç, yer fıstığı, pamuk, patates, yams (Hint yer elması), bamya ve biber bulunur. Tarım daha çok zencilerin geçim kaynağıdır. Ayrıca çeşitli ağaçlar yetiştirilir ve hayvan beslenir. Bununla beraber tabiatta kendiliğinden yetişen bazı faydalı bitkileri toplamakla geçimlerini sağlayanlar da vardır. Müslüman Fülânîler daha çok hayvancılıkla ve sığır beslemekle uğraşırlar.

Benoue nehrinin güneyinde nüfus çok seyrek olup yollar azdır. Bölgede endüstri gelişmemiştir ve büyük şehirlere hemen hiç rastlanmaz. Doğu-batı ulaşımında önemli rol oynayan Benoue nehrinden başka, bölgeyi güneyden kuzeye bağlayan kervan ve motorlu taşıt yolları da vardır. Bu yollar eski zamanlarda esir ve fildişi ticaretinde kullanılırken bugün, başta deri ve yer fıstığı olmak üzere pamuk, sakız, susam vb. ihraç ürünlerinin nakliyatı yapılmaktadır. İthal malları esas itibariyle mâmul maddelerden ibarettir; bunlar arasında bilhassa pamuklular önemli yer tutar.

BİBLİYOGRAFYA :

H. Barth, *Reisen und Entdeckungen in Nord-und Zentral-Afrika*, Gotha 1857, II, 499-619; S. Passarge, *Adamaua*, Berlin 1895; K. Strumpel, *Die Geschichte Adamawa*, Hamburg 1912; S. J. Hogben, *The Mohammadan Emirates of Northern Nigeria*, Oxford 1930; E. W. Bovill, *Caravans of the Old Sahara*, Oxford 1933; R. J. Church, *West Africa*, London 1961; A. H. M. Kirk-Greene, *Adamawa, Past and Present*, London 1969; E. A. Boateng, *A Political Geography of Africa*, Cambridge 1980, s. 103; J. Spencer Trimingham, *A History of Islam in West Africa*, Oxford 1985, s. 162, 200, 206-207; Humphrey Fisher, "The Western and Central Sudan and East Africa", *The Cambridge History of Islam*, Cambridge 1970, II/A, s. 370-371; Martin Z. Njeuma, "Adamawa And Mahdism: The Career of Hayatu Ibn Sa'id in Adamawa, 1878-1898", *JAfr.H*, XII/1 (1971), s. 61-77; Philip Burnham, "Gbaya", *Muslim Peoples* (ed. Richard V. Weekes), Westport-Connecticut 1984, I, 286-290; G. Yver, "Adamava", *İA*, I, 125-127; C. E. J. Whitting, "Adamawa", *EI*² (İng.), I, 179-180.

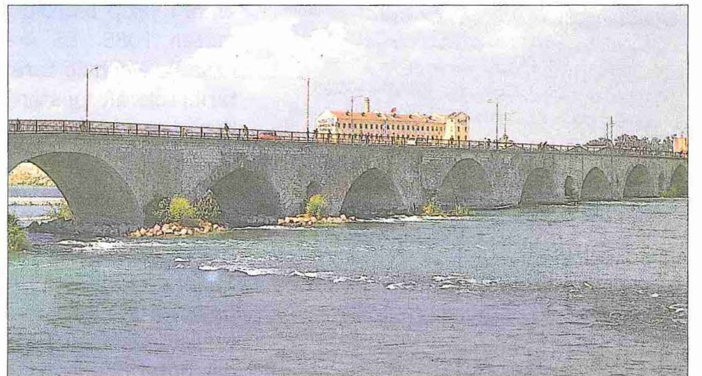

CEVAT RÜŞTÜ GÜRSOY

ADANA

Akdeniz bölgesinde şehir ve bu şehrin merkez olduğu il.

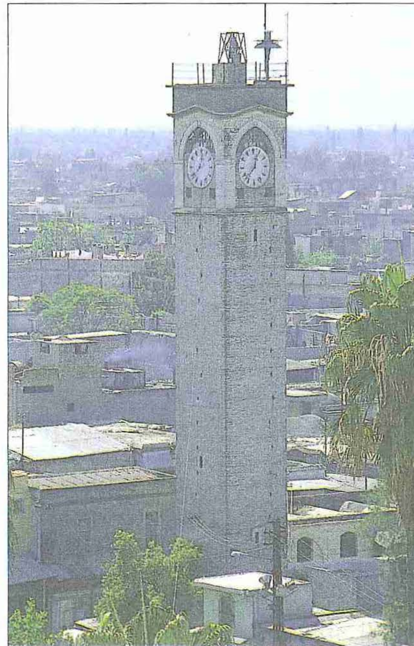
Akdeniz bölgesinin birinci, Türkiye'nin dördüncü büyük şehridir. Seyhan nehrinin Toroslar'dan Çukurova'ya indiği yerde deniz seviyesinden 23 m. yükseklikte kurulmuştur. Büyük ve canlı kesimi Seyhan'ın sağ (batı) kıyısında bulunursa da sonraki gelişmelerle nehrin sol kıyısına da taşarak sahasını genişletmiştir.

İslâm Öncesi Adana. Coğrafî şartlar bakımından yerleşmeye uygun bir bölgede ve özellikle Anadolu'nun güney kapısı sayılan Gülek Boğazı'na yakın mesafede kurulmuş olması, şehrin tarihinin çok eskilere gitmesi gerektiğini ortaya koymaktadır. Nitekim çivi yazılı Hitit tabletlerinden, milâttan önce II.

Adana'da Seyhan nehri üzerinde kurulmuş olan yirmi bir gözlü Taş Köprü

binyılda Kizzuwatna'daki (Kilikya) büyük Samri (Saros, Seyhan) nehrinin kıyısında, içinde bulunduğu bölgeye adını verecek kadar önemli bir **Adaniya** veya **Ataniya** şehrinin mevcut olduğu öğrenilmektedir. Bu şehrin Adana olduğu kabul edilmekte, ancak elde yeterli delil bulunmadığı için bugünkü Adana ile aynı yerde mi, yoksa onun yakınlarında mı kurulduğu kesinlikle bilinmemektedir. Adana şehir adı hakkında bilgi veren diğer eski bir kaynak, milâttan önce IX-VIII. yüzyıllara tarihlenen Karatepe iki dilli kitâbeleridir. Kadirli ilçesinin 25 km. güneydoğusunda Karatepe mevkiindeki müstahkem Geç Hitit harabelerinde bulunan, Fenike alfabesi ve Hitit hiyeroglifleri ile yazılmış kitâbeler, Karatepe'nin "Adana Kralı Awarikus'a tâbi olduğunu" bildirmektedir. Aynı devir Assur vesikalarında adı Que (Kilikya) Kralı Urikki şeklinde geçen bu kral, Karatepe kitâbelerine göre **Danunalar**'ın kralıdır. Adlarına ilk defa, milâttan önce XIV. yüzyılda Mısır'a gönderilmiş olan çivi yazılı mektuplarda (el-Amarna arşivi) rastlanan Danunalar'ın Amanos dağları dolaylarında, doğu Kilikya'da güçlü bir krallığa sahip oldukları ve başşehirlerinin de muhtemelen Pakhri adını taşıdığı bilinmektedir. Buna göre, Karatepe kitâbelerinde adı geçen Danunalar Kralı Awarikus'un oturduğu **Adana** şehrinin de Kilikya Danuna Krallığı'nın I. binyıl başlarındaki merkezi olması kuvvetle muhtemeldir. Danuna kavmi, eski Grek efsanelerinde yer alan Anadolu menşeli **Danaos**'un ailesiyle ve **Danaolar** kavmiyle alâkalı görülmektedir (bk. Barnett 365, 442). Öte yandan, Adana'nın kuruluş efsanesine göre, şehrin kurucusu kabul edilen gök tanrısı Uranus'un oğlu **Adanos**'un da bu eski aile veya kavimden geldiği düşünülebilir. Hint-Avrupa kökenli **Adana** ismi üzerine yapılan etimoloji çalışmaları ise kelimenin **a(n)**- "üzerinde, yanında", -**dānu** "nehir" şeklinde tahlil edilebileceğini ve "nehir üzerinde" kelime mânasını taşıyabileceğini göstermektedir (bk. Arbeitman, s. 149). Bu teklifi, Adana'nın Selevkid dönemindeki adı olduğu sanılan Antiokhia ad Sarum ("Sarus üzerindeki Antakya"; aş. bk.) ibâresi de, anlam itibariyle gösterdiği paralellik açısından kuvvetle desteklemektedir.

Que Krallığı, III. Salmanasar (m.ö. 858-824) zamanında Assur İmparatorluğu'na bağlanmış, II. Sargon (721-705) zamanında tamamen Assur hâkimiyetine alınmış ve kısa bir süre sonra da halkı, 696 yılında başlattıkları ayaklanma sebebiyle Sennaherib tarafından katliama uğratılarak sağ kalanlar başka bölgelere sürülmüştür. Kilikya, Assur İmparatorluğu'nun yıkılmasından sonra Anadolu'ya hâkim olan Ahamenid-Pers İmparatorluğu'na bağlı bir satraplık haline getirilmiş, 333 yılında da Issos zaferiyle Büyük İskender'in eline geçmiştir. İskender'in ölümünden sonra, önce Diadoklar'dan Antigonos Monopthalmos'un payında kalmış, sonra Suriye'de krallığını ilân eden Seleukos Nikator'un eline geçmiş, daha sonra ise Seleukos ve Mısır'daki Ptolemaios krallıkları arasında birkaç kere el değiştirmiştir. Bu dönemde Adana'nın, Seleukos kralı IV. Antiochos Epiphanes tarafından Antiokhia ad Sarum adıyla yeniden imar edilen şehir olduğu sanılmaktadır. Helenistik krallıkların Romalılar tarafından birer birer yıkılması sırasında meydana gelen devlet otoritesi boşluğundan faydalanan Akdeniz korsanları, Kilikya sahillerindeki yerleşme merkezlerini tahkim ederek yüz elli yıl kadar bölgeye hâkim olmuşlardır. Nihayet Kilikya milâttan önce 12 yılında Pompeius tarafından Roma İmparatorluğu'na katılmış ve ancak bu tarihten sonra bölgede siyasî istikrar sağlanabilmiştir. Romalılar ve 395'ten sonra da Bizanslılar zamanında, başta Misis olmak üzere Adana bölgesinin büyük imar faaliyetlerine sahne olduğu, Adana surlarının, su kemerlerinin ve ilki Hadrianus tarafından yaptırılan (II. yüzyıl) Seyhan üzerindeki Taş Köprü'nün, Justinianus tarafından muhtemelen aynı yerde yirmi bir gözlü olarak yeniden yaptırıldığı (VI. yüzyıl) bilinmektedir. Adana bölgesi, I. Heraklius (610-641) zamanında, Kur'ân-ı Kerîm'de temas edilen (bk. er-Rûm 30/1-5), Bizanslılar'la Sâsânîler arasında, önce Sâsânîler'in galip gelerek Antakya dolaylarını ve Tarsus'u ele geçirmelerine, daha sonra ise Bizanslılar'ın galip gelerek İranlılar'ı geri atmalarına sahne olmuş ve Emevîler tarafından fethedilmesine kadar yine Bizanslılar'ın elinde kalmıştır.

Adana Saat Kulesi (Büyüksaat)

BİBLİYOGRAFYA :

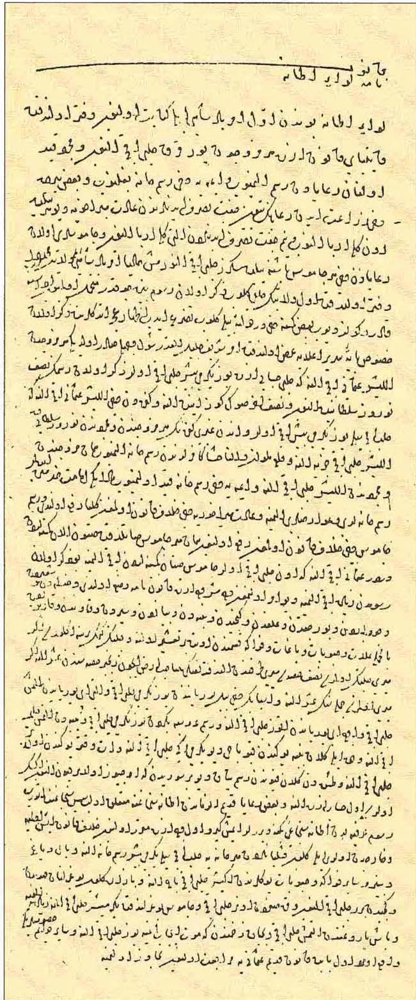
A. Goetze, *Kizzuwatna and the Problem of Hittite Geography*, New Haven 1940, s. 56-58; O. R. Gurney, *The Hittites*, Middlesex 1954, s. 42-43; *Les Guides Bleu: Turquie*, Paris 1965, 519-520; R. D. Barnett, "The Sea Peoples", *The Cambridge Ancient History* (3. ed.), Cambridge 1975, s. 363-366; a.mlf., "Phrygia and the Peoples of Anatolia in the Iron Age", *a.e.*, s. 441-442; V. R. d' A. Desborough, "The End of Mycenaean Civilization and the Dark Age", *a.e.*, s. 680; Y. Arbeitman—G. Rendsburg, "Adana Revised: 30 Year Later", *Ar.Or.*, 49/2 (1981), s. 145-157.

 SARGON ERDEM

İslâmî Devir. İslâmî kaynaklarda Erdene, Edene, Ezene, Azana ve Batana şekillerinde geçen, Osmanlı döneminin ilk zamanlarında ise (ادنه ، ادانه) veya (اطانه) imlâsıyla, Tanzimat'tan sonra da Edirne (ادرنه) ile karıştırılmaması için (اطنه) şeklinde yazılan Adana'ya (*Adana ŞS*, nr. 87, s. 213) ilk İslâm akınları Halife Ömer devrinde başlamıştır. Ancak geçici türden olan bu akınlar, Muâviye zamanında da devam etmesine rağmen bir sonuç vermemiş ve bölgenin asıl fethi, Emevî Halifesi Abdülmelik döneminde olmuştur. Türk-İslâm toplulukları tarafından iskâna açılması ise Abbâsîler zamanında Hârûnürreşîd döneminde Horasanlı kumandan Ebû Süleym et-Türkî tarafından gerçekleştirilmiştir. Adana X. yüzyılda Rumlar'ın, XI. yüzyıl sonlarında Selçuklular'ın ve bir müddet de Haçlılar'ın eline geçmiş, XII. yüzyılda bir ara Konya Selçukluları'nın idaresine girmiş ise de bu hâkimiyet uzun sürmeyerek tekrar Bizans İmparatorluğu ile Kilikya Ermenileri arasında el değiştirmiştir. Bundan sonra Adana, XIV. yüzyıl ortalarından itibaren Memlükler'in ve bunlara

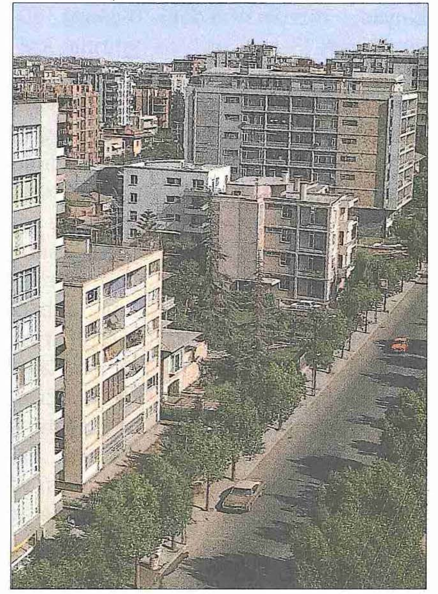
bağlı olarak 1378-1562 yılları arasında Türkmenler'in Üçok koluna mensup Yüregir boyu beylerinden Ramazan Bey'e ve ailesine intikal etmiştir. 1432'de Adana'dan geçen Bertrandon de la Broquière, şehrin Hârûnürreşîd zamanında Ebû Süleyman adında bir Türkmen kölesi tarafından tahkim edildiğini ve halkının Türkmen olduğunu kaydetmektedir. Adana uzun müddet Memlükler'le Osmanlılar'ın nüfuz mücadelesine sahne olmuş, nihayet Çukurova bölgesi ile birlikte Yavuz Sultan Selim'in Mısır seferi esnasında Osmanlı topraklarına katılmıştır. Bununla beraber uzun bir müddet daha Ramazanoğulları vasıtasıyla idare edilmiştir. Şehrin Osmanlı yönetimine geçmesinden sonra Adana'ya uğrayan Arap seyyahı Bedreddin el-Gazzî, buranın bağlık bahçelik bir yer olduğunu ve Seyhan nehri üzerine kurulmuş su dolaplarıyla sulama yapıldığını ifade etmektedir.

Adana Sancağı'nın kanunnâmesi (BA, *TD*, nr. 450, s. 2)

Osmanlı hâkimiyetindeki Adana, zaman zaman Halep eyaletine bağlı bir sancak olarak (BA, *TD*, nr. 69; Ayn-ı Ali Efendi, s. 26, 54), bazan da müstakil bir eyalet halinde Osmanlı idarî teşkilâtında yer almıştır. Nitekim 1608-1833 yılları arasında **mütesellim***lik şeklinde idare edilen Adana, 1867'de Kozan, Cebelibereket ve İç-il sancaklarının birleştirilmesiyle bir eyalet haline getirilmiştir (bk. Cevdet Paşa, *Tezâkir*, III, 240). 1833-1840 yıllarında Mısır Valisi Kavalalı Mehmed Ali Paşa'nın isyanı ile başlayan harekât sonunda, Mehmed Ali Paşa'nın oğlu İbrâhim Paşa'nın eline geçmiş, Londra Antlaşması ile de 1841'de tekrar Osmanlı Devleti'ne bağlanmıştır. 1865-1866 yıllarında ise, Ahmed Cevdet ve Derviş paşalar başkanlığında teşkil edilen Fırka-i Islâhiyye, birer derebeyi gibi hareket eden bölgedeki beyleri ve onlara bağlı aşiretleri itaat altına alarak devlet otoritesini yeniden kurmuştur. I. Dünya Savaşı sonunda 24 Aralık 1918'de Fransızlar tarafından işgal edilen Adana, halkın şiddetli mukavemeti neticesinde iki yıllık bir Fransız hâkimiyetinden sonra, 1921'de Ankara İtilâfnâmesi ile Türkiye'ye teslim edilmiş ve 5 Ocak 1922'de Fransızlar, şehri, kendilerine yardımcı olan Ermeniler'le birlikte terketmişlerdir. Bu tarih bugün Adana'nın kurtuluş günü olarak kutlanmaktadır.

İlk çağlardan Osmanlı dönemine kadar kesin bir nüfus kaydına rastlanmayan Adana'ya ilk Türk-İslâm unsurlarının yerleştirilmesi, Abbâsîler zamanında 809'da Ebû Süleym et-Türkî tarafından gerçekleştirilmiştir. Adana'nın Türkler tarafından fethinden sonraki nüfusu hakkında ise ancak Osmanlılar döneminde sağlam bilgilere rastlanmaktadır. Bununla birlikte Osmanlı öncesinde, 1071'den itibaren Çukurova'ya Oğuzlar'dan Kayıhan, Bayat, Döğer, Yazır, Dodurga, Avşar, Beydili, Bayındır, Salur, Peçenek, Çepni, Yapar, İğdir, Kınık ve Yüregir kollarına mensup topluluk ve aşiretlerin yerleştirildiği kaynaklarda zikredilmektedir. Nitekim Osmanlı fethinden hemen sonra 1519'da yapılan **tahrir***de bu gruplara bağlı cemaatlerin bölgede bulunduğu görülmektedir (BA, *TD*, nr. 69). Bu tahrirden Adana'nın Halep'e bağlı bir sancak olduğu anlaşılıyor. 1536-1537 yıllarında ise

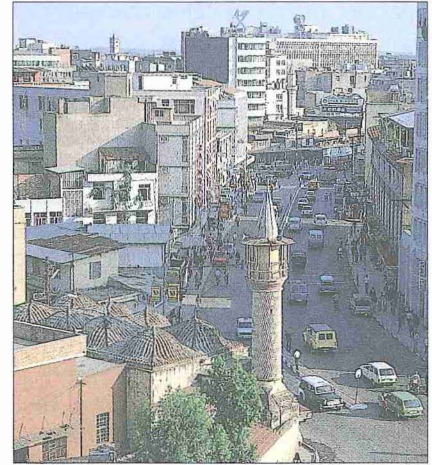

Adana'dan bir görünüş

Adana sancağı Adana, Yüregir, Sarıçam, Dündarlu-Bulgarlu, Hacılu, Ayas, Karaisalu ile Kınık nahiyelerinden teşekkül etmekteydi. Bu yıllarda Adana'da Akça veya Ağça Mescid, Câmi-i Cedîd-i Halil Bey, Debbâğan (Depebağ), Kara Sofu (Ahîlü), Kasarcılu, Çukur Mescid, Câmi-i Atîk, Keçeci (Îsâ Hacıoğlu) Mescidi, Yukarı Mahalle (Hâmid Hacı) Mescidi, Kantaroğlu Mescidi, Hacı Fakihoğlu, Kadı Mescidi, Baytemür Mescidi, Burnukara Mescidi, Su Gedüğü (Selim Bey) Mescidi, Saçlu Ahmed Mescidi, Bâb-ı Tarsus, Yarköy, Sâdât Mescidi, Zâviye-i Yârân Dede, Tabakhane, Emirlü, Ramazan Ağa Mescidi ve Kayalubağ olmak üzere yirmi dört mahalle bulunuyordu. Bu tarihte şehirde 763 hane 855 mücerred (bekâr) müslüman, doksan iki hane 141 mücerred gayri müslim vardı. Aynı tarihte Adana nahiyesinde elli bir mezraa ile bir köyde 925 hane ile 320 mücerred müslüman nüfus ziraat yapıyordu. 1536-1537'de bütün Adana sancağında vergi hanesi olarak toplam 13.755 hane bulunuyordu ki bu da yaklaşık 80-90.000 arasında bir nüfusa tekabül etmektedir (BA, *TD*, nr. 177; BA, *TD*, nr. 450). 1547'de şehirde 640 hane 113 mücerred müslüman, 112 hane kırk yedi mücerred gayri müslim, Adana nahiyesinde ise kırk yedi mezraada ziraat yapan 845 hane 206 mücerred müslüman nüfus kaydedilmiştir ki, Adana

sancağının Yüregir, Saruçam, Dündarlu-Bulgarlu, Hacılu ve Karaisalu nahiyelerinde 411 mezraada oturan 12.714 hane 3257 mücerredle birlikte sancakta (Ayas, Berendi ve Kınık kazaları hariç), yaklaşık olarak 70-80.000 civarında bir nüfus bulunuyordu. Bunun ise ancak 607'si gayri müslim unsurlardan teşekkül etmekteydi (BA, *TD*, nr. 254).

1671'de Hicaz'a giderken Adana'dan geçen Evliya Çelebi, şehir hakkında şu bilgileri veriyor: Adana'nın dört köşeli, 500 adım çevresi olan, yedi kuleli ve iki kapılı bir kalesi vardır. Kale doğu tarafından nehirle, diğer üç taraftan da hendeklerle çevrilmiştir. Kale içinde otuz yedi, kale dışında ise 8.700 ev bulunuyor. Ayrıca şehirde beşi büyük yetmiş cami, 130 dükkân, on yedi han ve bir kapalıçarşı vardır. Adana'nın mahsulleri arasında limon, turunç, zeytin, incir, nar, şeker kamışı ve pamuk sayılmaktadır. Bu arada, halkın Türkmenler'den oluştuğu, ayrıca az miktarda Arap, Rum, Ermeni ve yahudi bulunduğu da kaydedilmektedir. 1872 yılında ise 11.825 hanenin mevcut olduğu ve toplam 30.024 kişinin yaşadığı bu şehirde yedi fabrika, otuz beş sıbyan mektebi, otuz beş medrese, altı tekke, doksan mağaza, 1978 dükkân, elli beş değirmen, dört hamam, yirmi yedi han, beş kilise, otuz sekiz mescid ve yirmi cami bulunuyordu. Aynı tarihte Adana, Kozan, Cebelibereket ve İç-il sancaklarından teşekkül eden Adana vilâyetinin toplam nüfusu 157.503'e ulaşmıştı. Bu nüfusun 138.554'ü müslüman, 19.049'u da gayri müslimdi. Bu sırada vilâyette 128 mescid, seksen dokuz cami, otuz altı kilise, 226 sıbyan mektebi, seksen dokuz da medrese mevcuttu (bk. *Salnâme,* sene 1289). *Kāmûsü'l-a'lâm*'da ise şehirde 20.000 nüfus olduğu kaydediliyor. 1890-1891 yıllarında Adana kazasında 58.049 müslüman ve 12.616 gayri müslim olmak üzere toplam 70.665; bütün vilâyette ise 341.376 müslüman, 32.989 Ermeni, Rum ve Süryânî yaşıyordu (bk. *Salnâme,* sene 1308). 1891 yılında Vital Cuinet tarafından yapılan istatistiğe göre Adana kazasında 93.955 kişi bulunuyordu. Bunun 74.878'i Türk, 19.077'si gayri müslim olarak gösterilmiştir. Aynı müellif tarafından vilâyet nüfusu 403.439 olarak tesbit edilmiş, bunun 346.308'inin Türkler'den, 51.982'sinin de Rum ve Ermeniler'den teşekkül ettiği kaydedilmiştir. 1918 yılı sonunda Fransızlar tarafından yapılan bir istatistikte ise Adana kazasında 79.099 müslüman, 23.393 gayri müslim bulunduğu ve aynı tarihte Kozan, Cebelibereket, İç-il sancaklarıyla birlikte Adana vilâyetinin nüfusunun 445.725 olduğu ve bu nüfusun 372.689'unun müslümanlardan, 73.036'sının da Ermeni, Rum, yahudi ve diğer unsurlardan meydana geldiği kaydedilmiştir (bk. *La Province d'Adana,* s. 88-89). Bu gayri müslim nüfus, Adana ve Çukurova'nın kurtuluşuyla sonuçlanan mücadele sonunda, birlikte hareket ettikleri Fransız kuvvetlerinin bölgeyi terkettikleri sırada onlarla beraber gitmiş ve çeşitli ülkelere göç etmişlerdir.

Adana Yenicami ve çevresi

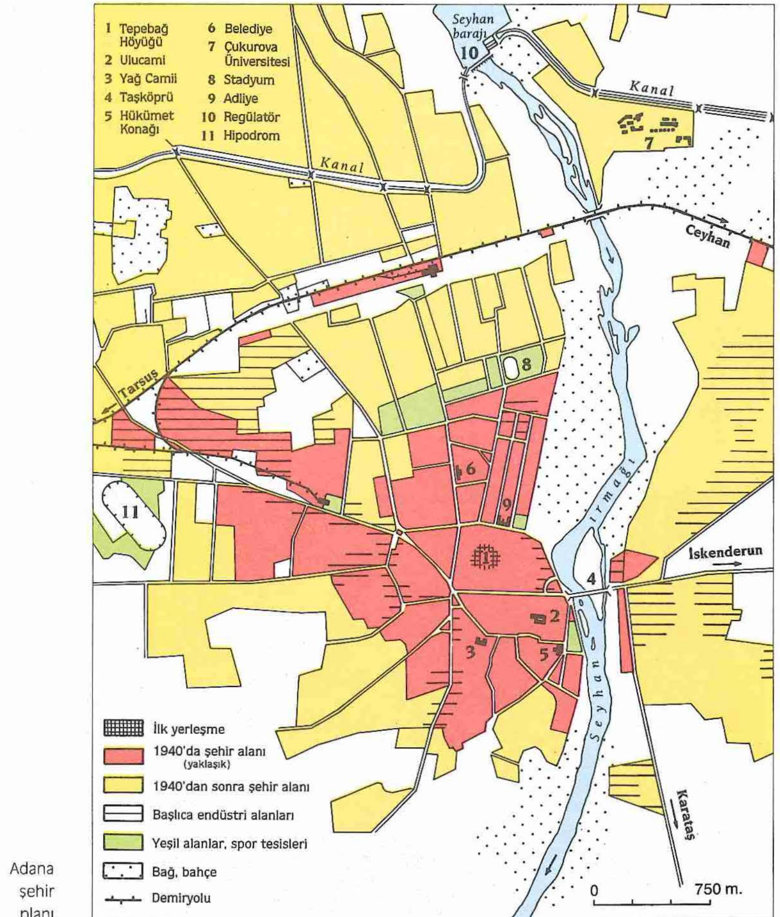
Adana'da Ramazanoğulları dönemine ait Ulucami

Bugünkü Adana. Yeni ve yakın çağlara göre Adana'nın gelişmesi Cumhuriyet döneminden sonra olmuştur. XX. yüzyılın başlarında 20-30.000 arasında olan şehir nüfusu, 1927 sayımında 72.652'-ye, 1940 sayımında 88.119'a, 1970 sayımında 347.454'e yükselmiştir. Bu hızlı gelişme sonucunda 1985 sayımında nüfusu 777.554'e çıkmıştır. Bu nüfusu ile Adana, bugün Türkiye'nin en kalabalık şehirlerinden biri haline gelmiştir. Nüfusun hızla artışında gerek ziraî gerekse sınaî bakımdan gelişmeler rol oynamaktadır. Nitekim hava, kara ve deniz yollarıyla Türkiye'nin önemli ihraç merkezlerinden biri durumuna gelen Adana'nın çevresi, bu gelişmesine paralel olarak, Türkiye'nin çeşitli yörelerinden göç eden işçi kitleleri sebebiyle, gecekondu mahalleleriyle çevrilmiştir. Bundan dolayı belediye hizmetlerinin yerine getirilmesinde büyük zorluklarla karşılaşılmasına rağmen Adana, giderek modern bir şehir hüviyeti kazanmaktadır. Bunda, geçimi ziraate dayanan halkın modern usullerle ziraat yapması sonucu daha çok ürün elde edilmesinin rol oynaması kadar, bu ürünlerin Adana'da kurulmuş sayıları doksana ulaşan fabrikalarda işlenmesinin de büyük payı vardır. Türkiye'de üretilen pamuğun üçte biri Çukurova'da elde edildiği gibi bunları işleyen altmış kadar kumaş, bez ve iplik fabrikasıyla, yan ürünleri işleyen yağ ve sabun fabrikaları bulunmaktadır. Adana'da eğitim ve öğretim faaliyetleri de oldukça gelişmiş durumdadır. 1872'de şehirde 226 sıbyan

mektebi ve seksen dokuz medrese varken bugün ilde 1000'in üzerinde ilkokul, 100 kadar ortaokul ve lise ile çeşitli meslekî ve teknik okullar ve bir üniversite (Çukurova Üniversitesi) bulunmaktadır.

Bugünkü Adana'da, bazıları tamirleri sırasında asıl özelliklerinden birçok şey kaybetmelerine rağmen, eski devirlerden epeyce eser kalmıştır. Bununla birlikte seyahatnâmelerde ve salnâmelerdeki kayıtlarda belirtilen eserlerden birçoğu da yok olmuştur. Bunların en önemlisi Adana Kalesi'dir. Kale, 1836 yılında Mısır Valisi Mehmed Ali Paşa tarafından yıktırılmış ve bugüne ancak yıkıntı halinde küçük bir duvar parçası kalmıştır. Bunun dışında otuz beş kadar cami, mescid, medrese, han, hamam gibi eserler günümüze kadar gelmiştir. Bu eserlerin önemlilerinden biri, Justinianus tarafından yaptırılan Bizans yapısı yirmi bir gözlü Taş Köprü'dür (VI. yüzyıl). Seyhan nehri üzerinde kurulmuş bulunan bu köprü çeşitli dönemlerde tamir görmüş, nehrin getirdiği alüvyonlar sebebiyle de iki başından birer gözü görünmez olmuştur. Halen 310 m. uzunluğunda ve 13 m. yüksekliğindedir. Tarihî eserler arasında, 1409'da Akça Ağa tarafından inşa ettirilen Ulucami mahallesindeki Akça Mescid; yine aynı mahallede Ramazanoğulları'ndan Halil Bey tarafından 1495'te yaptırılan Harem Dairesi ile 1497 yılında inşa edilen Tuz Hanı (Selâmlık Dairesi); Halil Bey'in oğlu Pîrî Paşa tarafından 1529'da inşa ettirilen ve bugün Büyüksaat yakınında yer alan Çarşı Hamamı; 1513 yılında Ramazanoğlu Halil Bey tarafından inşasına başlanan ve Pîrî Paşa tarafından 1541'de tamamlatılan Ulucami Külliyesi; yine 1541'de inşa edilen ve bânisi Cuma Fakih isimli bir zat olan Cuma Fakih Mescid ve Medresesi; 1548'de Savcı Bey tarafından inşa ettirilen Savcıoğlu veya Kemeraltı Camii; 1501 yılında Ramazanoğlu Halil Bey tarafından kiliseden camiye çevrilen Eskicami veya Yağ Camii ile bitişiğindeki 1558'de Pîrî Paşa tarafından yaptırılan Yağ Camii Medresesi; Ramazanoğulları zamanında tahminen 1558'de Hasan Kethüdâ tarafından yaptırılan Hasan Ağa veya Hasan Kethüdâ Camii; tahminen 1591-1595 yıllarında Sevindikzâde tarafından inşa ettirilen Tahtalı Camii; yine tahminen 1600-1605'te, Ramazanoğulları tarafından eski bir Roma hamamı kalıntısı üzerine kurulmuş bulunan Irmak Hamamı veya Yalı Hamamı; 1648'de Adana Valisi Câfer Paşa tarafından yaptırılan Câfer Paşa Camii; 1682'de Ramazanoğulları'ndan Mestanzâde Hacı Mahmud Ağa tarafından inşa ettirilen Mestanzâde Camii ve yine aynı kişi tarafından 1703'te yaptırılan Mestan Hamamı; 1704'te Ali Dede isimli bir kişi adına Rakka Valisi Mehmed Paşa tarafından inşa ettirilen Ali Dede Mescidi; Musabalıoğlu Mustafa Bey tarafından yaptırılan Musabalıoğlu Mescidi, Medresesi ve Hamamı (Yeni Hamam); 1721'de Balcızâde Hacı Mustafa Bey tarafından inşa ettirilen Balcıoğlu Mescidi; bânisi Abdürrezzâk el-Antâkî olan ve 1724'te yapılan Yenicami; 1748'de Alemdar Mustafa Ağa tarafından inşa ettirilen Alemdar Mescidi; 1751'de Hacı Ahmed Ağa tarafından yaptırılan Siyavuşoğlu Mescid ve Medresesi; 1751-1754 yıllarında Gencîzâde Hacı Mahmud tarafından inşa ettirilen Yeşil Mescid; 1825'te Adana Valisi Memiş Paşa tarafından yaptırılan Memiş Paşa Camii (Havutluoğlu Mescidi); XVI. yüzyılda Ramazanoğlu Halil Bey ve Pîrî Paşa tarafından yaptırılıp 1850-1851 yıllarında Kel Hasan Paşa tarafından tamir ettirilen Adana Bedesten veya Arastası (Kapalıçarşı); 1881'de Şeyh Zülfo (Zülfa) tarafından inşa ettirilen Şeyh Zülfo Mescidi; 1882 yılında Adana Valisi Âbidin Paşa tarafından inşa ettirilmiş bulunan Saat Kulesi (Büyüksaat) halen ayaktadır. Bugün ise Diyanet İşleri Başkanlığına ait 1989 yılı istatistiklerine göre Adana'da il ve ilçe merkezlerinde 313, bucak ve köylerde 988 olmak üzere toplam 1301 cami bulunmaktadır.

Adana şehrinin merkez olduğu Adana ili, 1933-1956 yılları arasında Seyhan adıyla anılıyordu. İçel, Niğde, Kayseri, Kahramanmaraş, Gaziantep, Hatay illeri ve Akdeniz sahilleri arasında kalan Adana ili merkez ilçelerinden (Seyhan ve Yüregir) başka Aladağ, Bahçe, Ceyhan, Düziçi, Feke, İmamoğlu, Kadirli, Karaisalı, Karataş, Kozan, Osmaniye, Pozantı, Saimbeyli, Tufanbeyli ve Yumurtalık olmak üzere 15 ilçeye, 27 bucağa ayrılmıştır ve sınırları içerisinde 737 köy bulunmaktadır. 17.253 km^2 genişliğindeki Adana ilinin 1985 sayımına göre nüfusu 1.725.940, nüfus yoğunluğu ise 100 idi.

Adana şehir planı

BİBLİYOGRAFYA :

BA, *TD*, nr. 69, 177, 254, 450; *Adana ŞS*, nr. 87, s. 213, sene 1290; Yâkūt, *Muʿcemü'l-büldân*, Beyrut 1955, I, 132-133; İbnü'l-Adîm, *Zübdetü'l-ḥaleb* (nşr. Sâmi ed-Dehhân), Dımaşk 1951-68, I-II; Ayn-ı Ali Efendi, *Kavânîn-i Âl-i Osman*, İstanbul 1280, s. 26, 54, 55; Evliya Çelebi, *Seyahatnâme*, IX, 333-334; *Adana Vilâyeti Salnâmesi* (1289); (1308); Lütfî, *Târih*, İstanbul 1292, IV, 3-24; Bertrandon de la Broquière, *Le Voyage d'outremer*, Paris 1892; V. Cuinet, *Turquie d'Asie*, Paris 1892, II, 3-40; *Ḳāmûsü'l-a'lâm*, I, 218; *La Province d'Adana, Apercu historique, éthnographique et statistique*, Constantinople 1920, s. 7-8, 88-89; M. Halil Yınanç, *Türkiye Tarihi, Selçuklular Devri, Anadolu'nun Fethi*, İstanbul 1944, s. 19-29; Cevdet Paşa, *Tezâkir* (nşr. M. Cavid Baysun), Ankara 1963, III, 107-191, 220-223, 240; a.mlf., *Ma'rûzât* (nşr. Yusuf Halaçoğlu), İstanbul 1980, s. 113-188; Kasım Ener, *Tarih Boyunca Adana Ovası'na Bir Bakış*, İstanbul 1964; M. Hadi Altay, *Adım Adım Çukurova*, Adana 1965, s. 13-28; Ahmed Cevdet Çamurdan, *Kurtuluş Savaşında Doğu Kilikya Olayları*, Adana 1975, s. 340-513; Süha Göney, *Adana Ovaları I*, İstanbul 1976; *Türkiye'de Vakıf Abideler ve Eski Eserler*, Ankara 1983, I, 5-65; Ekrem Kâmil, "Gazzî-Mekkî Seyahatnâmesi", *Tarih Semineri Dergisi*, 1/2, İstanbul 1937, s. 22; Naci Kūm, "Misis Kervansarayı ve Ramazanoğulları Tarihi ve Adana Şehrindeki Eserleri", *Görüşler Dergisi*, sy. 35, Adana 1941, s. 6-8; Faruk Sümer, "Çukurova Tarihine Dâir Araştırmalar", *Tarih Araştırmaları Dergisi*, I/1, Ankara 1963, s. 1-112; Yusuf Halaçoğlu, "Fırka-i İslâhiye ve Yapmış Olduğu İskân", *Tarih Dergisi*, sy. 27, İstanbul 1973, s. 1-20; "Timâr Sistemi Hakkında Bir Risâle" (nşr. İlhan Şahin), *Tarih Dergisi*, sy. 32, İstanbul 1979, s. 916-917; Besim Darkot, "Adana", *İA*, I, 127-129; Fr. Taeschner, "Adana", *EI²* (Fr.), I, 187-189.

 YUSUF HALAÇOĞLU

ADANA ULUCAMİİ

(bk. ULUCAMİ).

(bk. ULUCAMİ)

ADANALI HAYRET

(1848-1913)

Tanzimat'tan sonraki yıllarda eski şiiri devam ettiren şairlerin en tanınmışlarından biri.

Adana'da çiftçilikle uğraşan Hacı Hüseyin Ağa'nın oğludur. Asıl adı Mehmed Bahâeddin'dir. Devrinde daha çok Hoca Hayret adıyla meşhur oldu. İlk tahsilini Adana'da tamamladı. Bu sırada Arapça ve Farsça öğrendi. Daha sonra İstanbul'a giderek Süleyman Subaşı Medresesi'ne girdi; ayrıca hocalık için açılan imtihanı kazanarak Dârülmuallimîn'den diploma aldı. Bir süre Adana ve Söğüt rüşdiyelerinde görev yaptıktan sonra İstanbul'a döndü. Önce Prens Mustafa Fâzıl Paşa'nın konağında hocalık yaptı. Daha sonra 1876'da Üsküdar Paşakapısı ve 1878'de Gülhane Askerî Rüşdiyesi'nde Türkçe dil bilgisi, ardından da Mekteb-i Sultânî'de Türk edebiyatı dersleri verdi. 1881'de kütüphaneler müfettişliği, 1886'da Maarif Nezâreti Teftiş ve Muayene Encümeni âzalığı, 1892'de Kandiye İdâdîsi edebiyat hocalığı yaptı; 1908'de Dârülfünun ulûm-ı dîniyye ve edebiyye şubeleri müdürlüğünde bulundu. Otuzbir Mart Vak'ası sırasında baş muharrirliğini yaptığı *İslâm Mecmuası*'nda yayımlanan bir makalesi yüzünden Rodos'a sürüldü; ancak 1910'da affedildi. 17 Eylül 1913'te İstanbul'da öldü ve Merkezefendi Kabristanı'na defnedildi.

Muallim Nâcî mektebine mensup şairler arasında belli bir yeri olan Hayret, devrinde daha çok klasik tarzdaki şiirleriyle tanınmıştır. Çağdaşları arasında sözünü sakınmamakla da şöhret kazanan şair, bilhassa hicivleriyle dikkati çekmiştir. İlmî yazı ve münakaşaların çoğu *Beyânülhak, Sırât-ı Müstakîm* ve *Sebîlürreşad* mecmualarında yayımlanmıştır. Yaratılıştan hür fikirli olan Adanalı Hayret devrinin birçok aydını gibi önce Sultan II. Abdülhamid'e cephe alarak İttihat ve Terakki Cemiyeti'ne girmiş, kısa bir müddet sonra cemiyetin iç yüzünü anlayınca da ayrılmıştır.

Dil, edebiyat, şiir ve tasavvufî konularda geniş bilgisi olmasına rağmen makaleleri dışında fazla eser bırakmamıştır. *Şehrâyîn ve Sihr-i Beyân* (İstanbul 1302) adlı iki bölümden meydana gelen mesnevi tarzındaki eserinin birinci bölümünde Sultan II. Abdülhamid, ikinci bölümünde de Sadrazam Said Paşa methedilmektedir. Daha çok bir mecmuayı andıran *Sûk-ı Ukāz* (İstanbul 1304) ancak bir sayı yayımlanabilmiş, şiirleri ise ölümünden sonra *Eş'âr-ı Hayret* adıyla bir araya getirilmişse de neşredilmemiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

Osmanlı Müellifleri, II, 155; İbnülemin, *Son Asır Türk Şairleri*, II, 593-614; Mâhir İz, *Yılların İzi*, İstanbul 1975, s. 38-39, 127-128, 176; a.mlf., *Adanalı Hayret'in Hayatı ve Şiirleri* (lisans tezi, 1929), İÜ Türkiyat Araştırma Merkezi, nr. T 87; Ali Kemal, *Ömrüm* (nşr. Zeki Kuneralp), İstanbul 1985, s. 60-62; Hasan Duman, *Katalog*, İstanbul 1986, s. 181; *TA*, XIX, 125-126.

 ABDÜLKADİR KARAHAN

ADANALI ZİYA

(1859-1932)

Tanzimat'tan sonraki Türk edebiyatında daha çok hicivleriyle tanınan şair.

Ailesi hakkında fazla bilgi yoktur. Rüşdiyeyi Adana'da bitirdi. Henüz yirmi yaşlarında iken şiire heves ederek hicivle işe başladı. Ziya Paşa'nın Adana valiliği sırasında idare aleyhine yazdığı bir şiire rağmen vali tarafından takdir edilerek tahsil için İstanbul'a gönderildi. İstanbul'da önce bir süre Mekteb-i Tıbbiyye'ye devam etti. Mizacı belli kayıtlar altına girmeye müsait olmadığı için kısa zamanda buradan ayrılarak derbeder bir hayat sürmeye başladı. Ancak bir süre sonra bu hayattan da bıktı. Bir tanıdığı vasıtasıyla Evkaf Nezâreti'nde bir kaleme memur olarak girdi; bu kalemde devrin tanınmış şairleriyle tanışma ve dostluk kurma fırsatı buldu. Bu arada yine sefil bir hayat sürmeye başladı. Sarhoş olarak dolaştığı bir gün yolda seraskerin arabasına yaklaşarak küfür edince yakalanıp tevkif edildi. Hapisten kurtarılmak için arkadaşları tarafından deli olduğu söylenince tımarhaneye atıldı. Ancak bir süre sonra deli olmadığı anlaşıldı ve Fizan'a sürüldü. 1894'te bir fırsatını bulup Fizan'dan Mısır'a kaçtı. Daha sonra affedilerek İstanbul'a döndü. Sadrazam Cevad Paşa'ya takdim ettiği bir arzuhal üzerine Afyonkarahisar evkaf müdürlüğüne tayin edildi (1895). 1910 yılında emekliye ayrıldı; ölüm tarihi olan 26 Ağustos 1932'ye kadar burada derbeder bir hayat sürdü. Mezarı Afyonkarahisar Tayyare Şehitliği'ndedir.

Devrinde adı, eski edebiyatı temsil eden şairler arasında ön sırada zikredilen Adanalı Ziya'nın, özellikle gazel tarzındaki şiirleri ince hayaller ve üslûp güzelliği bakımından o yılların edebiyat otoriteleri tarafından takdirle karşılanmıştır. Şiire ve edebiyata büyük bir kabiliyeti olduğu halde derbeder bir hayat sürmesi, kabiliyetinin boş yere yok olmasına sebep olmuştur. Hemen hepsi eski tarzda olan şiirlerini *Evrâk-ı Hazan* adıyla bir kitapta toplamak istemişse de bu arzusunu gerçekleştirememiştir. Şiirlerinin bir kısmı ölümünden sonra Afyon Halkevi tarafından çıkarılan *Taşpınar* dergisinde yayımlanmıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

İbnülemin, *Son Asır Türk Şairleri*, III, 2019-2027; Gövsa, *Türk Meşhurları*, s. 413.

 ABDÜLKADİR KARAHAN